

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Venerabilis Patris D. Hludowici Blosii Abbatis Lætiensis
Ordinis S. P. N. Benedicti Tomus Posterior Margaritum
Spirituale**

**Blois, Louis de
Monasterii Campidonensis, 1672**

Cap. III. De mortis formidine moderanda.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45885](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-45885)

CAPUT III.

De mortis formidine moderanda.

1. Mortuus meta naturalis est, & in omnibus etiam sanctissima inveniri solet.
2. Et non obstante, solent fideles mortem à Deo acceptare fortiter: atque ut hoc dixeret, etiam ipse Christus natus illum voluit assumere.
3. Patientia in angustijs morbi & mortu sedula conservanda.
4. Mors non debet à nobis gravata acceptari, cum eam pro nobis Christus acceptaverit.

I. *Mortis metu, e-
stiam in
sanctu-*
*** Habet** S in te fluctuat & metu concu-
stitutus naturae infirmitas, si tri-
stia deprimaris, & horror mortis
fesse ingerit: non propterea existi-
meste à Deo derelictum esse, vel
ad eum non pertinere. Nam ple-
riique etiam magnæ sanctitatis vi-
ri ac feminæ, morte imminentे,
pavor in pavorem (Deo id utiliter per-
mittente) sentiunt: plerique per
hujuscemodi formidinem à levi-
& aliorū bus quibusque culpis purgantur.
ques Ipsí justi, qui mortem propin-
morte quam timent, eandem, quam ti-
ment, parati sunt per humilem

2. mentis fortitudinem, & per fin-
cerum Dei amorem suscipere:
comparandi nimis regni militibus, qui prælium commis-
suri, & pavore percelluntur, & ta-
men pugnam constanter ineunt.
Christus Jesus volens consolari
quoslibet electos suos, qui ex fra-
gilitate humana ad mortis expe-
ctionem tædio affecti tristes
sunt & trepidant, transtulit in se
eorum infirmitatem, quando im-
minente passione pavens ac mœ-
rens dixit. *Tristis est anima mea
usque ad mortem.* Non ergo te à

Deo alienum esse existimes pro- Enchiridij Par-
pter mœrem quo gravaris. vulorū Lib. 2.
Transit ipsa tristitia cum fine: ve- niet lætitia sine fine.

Quamvis dolorum aculei pun- 3.
gant, & cruciatus undique tor- Patien-
queant: tu tamen patientiam goria in art-
serva, & persiste in sancta spe, san- tu cum
etaque erga Deum fiducia. In spe bona
omnibus abnega te, & trade ipsi natione.
Domino, subinde dicens id quod Matth.
Redemptor tuus sub mortem an- 26.
gustijs pressus dicebat, Pater, fiat Consola-
voluntas tua: sic enim requiem at-
que refrigerium invenies. Me-
mento quia sive vivimus, sive mo- Rom. 14
rimur, Domini sumus: & sive vi-
vimus, sive morimur, in illo benè
nobis erit, si nos unitatem Eccle-
siæ Catholicæ retinentes, pijs atq; humiles sumus. Erigant animū
tuum verissima hæc verba Domi-
ni Jesu. *Qui credit, inquit, in meo
me, etiam si mortuus fuerit, vivet:
& omnis qui vivit, & credit in me,
non morietur in æternum.*

Non tibi videatur durum cor- 4.
poraliter mori, cùm ipse Christus Christus
mortem carnis subierit. Ille præ pragmata
cessit, & veluti viam stravit, com- vii mor-
modamque reddidit, ne te pigi- tem, ut
ret sequi: illius igitur mors mor- nobis dul
tem tuam soletur. Precare eum,
ut illa sua pretiosissima morte
tuam undique contegat, muniat,
sanctificet, & sibi gratam reddat.
Corpus istud corruptibile quod
relinquis, velut amarus cortex
nucis est, vile ac folidum ani-
mæ vestimentum modò est. Quid
ad te si computrescat, si in cinerem
Ooo &

HLVDOVICI BLOSI

25

Zachiri: & favillam redigatur, ubi illud quod dignius emendare possent
dij Par- finis
vulorū. finis
Lib. 2. finis
quam Deus tuus aliquando re- finis
stituet tibi integrum, fulgidam, finis
atque incorruptibilem. Qui finis
Deum perfectè diligunt, resolutionem finis
suam cupidè expectant, finis
etiam si non sine aliquo timore & finis
mœrore ad eam forte perveniant. finis
Quilibet talium istud cum grandi finis
affectu Deo dicere potest: O finis
Domine, quando, te permittente, finis
corpus meum revertetur in pulve- finis
rem, & anima mea liberè reflues in finis
se sum originem?

CAPUT IV.

*Contra anxietatem mortam ex incer-
titudine salutis post mortem
obtinende.*

1. Sufficere debet fidei: morituro certitudo ea,
quæ scit, Deum posse & velle salvare omnes humiles
& bona voluntate præditos.
2. Purgatorium timendum, sed cum resignatione
in divinum beneplacitum, si nos è vobis rele-
gare.
3. Sancta anima nollent calum ingredi, nisi
plene purgata.
4. Oratio pro defunctis: mulierum prodefit ad cor-
ruptionem.

Certum est Deum posse & velle salvare hu-
miles.

Fortè hoc te angit, quod igno-
res quomodo te migrantem
Deus excepturus sit, utrum ad æ-
ternam paradisi requiem, an ad
transitoriam Purgatorij pœnam.
Non est necesse aliquid horum
scire. Sicut tibi placet dulcedo
divinæ misericordiæ peccata di-
mittentis: ita displicere non de-
bet pulchritudo divinæ justitiae
peccata expiantis. Perfecti viri,

¶ Nulla resignatio aut charitas tanta esse
potest, ut quis paratum se offerat ad ullam
culpam vel flagitium; sed, salva semper ni-
nente gratia, Dei citra peccatum, potest se
quisvis charitate ardens promptius offere
Deo ac resignari ad quasvis pœnas aut sup-
plicia, etiam apud inferos æternum dura-
tura, si hoc sine ullo peccato nostro Deus
decernere vellet. Et quæ ille modus, quo
Reverendissimus Antilles Antuerpiensis
Ioannes Malderus, & paucim Doctores apud
D. Thomam 2. 2 q. 26. art. 4. explicant re-
signationem Moysis Exodi 32. & Apostoli
Pauli Rom. 9. quando ille offert se se ut de-
leatur de libro vita: iste, ut anathema stat
Non enim offerrunt se ut vel levissima cul-
pam admittant, sed ut pœnam quamvis gra-
vissimam subeant, si ita Deo videatur.